

Mange, ogſaa hvad denne Sag angaar. Nu er det ganſke viſt, at man ikke ſkal fry eller frygte de ſtærke Bevægelſer eller Agitationer, men paa den anden Side kan det ikke negtes, at der gives Forhold og Omraader, hvor det maa anſes for meget lidet ønskeligt, at der reiſes en ſtærk Agitation, og det forekommer mig klart, at netop i kirkelig Henſeende, overhovedet indenfor Folkekirkeſens Omraade, vilde det være ſaare lidet ønskeligt, om der reiſte ſig en ſaadan Bevægelse, hvad der under den nævnte Forudsætning efter min Mening maa betragtes ſom uimdgaaeligt. Det er ganſke viſt, at Kirken og de kirkelige Forhold overhovedet ere Gjenſtand for ſaa mange Angreb netop i vore Tider, for ſaa ſtærke Bevægelſer og for ſaa henſynsløſe Angreb, at det dog maa anſes mindre ønskeligt, om der ved Siden af diſe lige over for den Modſtand, der maa gjøres mod dem, ſkulde fremtræde en Bevægelse, der til Syvende og Sidſt dreier ſig om et Punkt, ſom der efter min fulde Overbeviſning, efter hvad jeg har udtalt, ikke kan tillægges nogen ſærdeles ſtor Vægt. Spørgsmaal et bliver jo i alt Fald kun det, hvorvidt der ſkal komme til at fremtræde nogle flere eller færre Forhold, hvor viſte Undtagelſer finde Sted derved, at Valgmenigheder dannes, hvilke jo ganſke viſt paa viſte Steder kunne fremkalde nogen Vanſkelighed og Ubehagelighed, men om hvilke det paa den anden Side maa indrømmes, at de i andre Henſeender kunne virke til Gavn, til Styrkelse og Opbyggelse af det kirkelige Liv, og for hvilke, ſom ſagt, i alt Fald Betingelſen dog er og vedbliver at være, at Menigheden, hvorledes den end dannes, dog dannes paa Folkekirkeſens Grund og ganſke underkaſtes de almindelige folkekirkelige Beſtemmelſer. Det er denne Opfattelſe fra min Side, der har gjort, at jeg ikke vilde kunne tilraade nu at vedtage et Forſlag ſom det, der er fremsat under Nr. 2, der jo, ſom ſagt, egentlig kun har en eneſte Beſtemmelſe forſkjellig fra den, der ikke blot er indſtillet under Nr. 1, men ſom nu er vedtaget med en ſaa overveiende Tilſlutning i det andet Thing, idet det jo kun er ved at vedtage denne Beſtemmelſe, ſom den nu foreligger, at Sagen overhovedet nu kan føres til Ende.

Ordføreren: Jeg ſkal ikke ſøge at ſvække nogle af de Betimelighedsgrunde, der ere anførte af den ærede Miniſter — jeg ſkal overhovedet ikke ſøge at udvove nogen Virkning paa Landſthingets Medlemmer i denne Retning. Jeg ſkal, ikke af Halſtarrighed, men blot for at befri mig for Skinnet af Halſtarrighed, ſige to Ord om, hvad der beſtemmer min perſonlige Stemmegivning. For mig er det med Henſyn til Præſtevalget ved Valgmenighederne Hovedſagen, at Embedsmanden ſkal begynde ſin Embedsvirksomhed i det almindelige, regelmæssige Forhold og under den almindelige Form og der gjennemgaa ſin Læretid, men derimod ikke begynde i exceptionelle Forhold, og dette op-

retholdes ikke ved, hvad der er foreſlaaet af Fler-tallet. — Hvad angaar det Samtykke af Kultus-minifteren, der ſkal erhverves forud for Valget, kan jeg ikke fravige den Mening, at i det Dieblit man spørger: maa vi ſaae den Kandidat, ſaa er Valget allerede ſtet, og der er for mig i Realiteten ingen Forſtel paa de to Spørgsmaal og Miniſteriets Stilling lige overfor dem: „maa vi ſaae den Kandidat ordineret“, eller det Andet: „vi have valgt ham, maa vi nu bede ham indſtillet til Stadfeſtelse.“ Men jeg har, ſom ſagt, blot villet yttre mig for at retfærdiggjøre min perſonlige Stemmegivning. — Med Henſyn til Mindretalsforſlaget vil jeg blot endnu tilføje, at naar det ikke indeholder ſtore Indrømmelſer, ſaa er det, fordi vi ikke have troet, at der kunde eller burde gjøres ſtore Indrømmelſer, og hvad angaar For-tjenelſten af at have ſtillet Forſlaget, ſaa deles den af den ærede 5te Landſthingsmand for Kjøbenhavn (Bloug), thi han var oprindelig den 6te i vor Kreds.

Bloug: Ja, det vedfjender jeg mig med al Fornøjelſe. Jeg har udtrykkelig ſagt, at jeg ingenlunde med et glad Sind er gaaet bort dertil, og jeg var hellere bleven ſtaaende derved. — Naar det høitagtede Medlem nylig ſagde, at han ønskede, at enhver Præſt ſkulde begynde ſin Virksomhed under regelmæssige Forhold, da maa jeg ſige, at jeg er ganſke enig med ham dertil, men det ærede Medlem lægger ikke Mærke til, at det meget ofte ſker uden den mindſte Modſigelſe eller Betænkelighed fra Kirkebeſtyrelſens Side, at theologiske Kandidater ſaae Lov til at begynde deres præſtelige Virksomhed paa en eytraordinær Maade. Hvor mange anſættes ikke ſom Stibspræſter. Hvor mange ordineres ikke ſom Præſter og ſendes til Amerika, til England, ja endog til Sverig, uden den mindſte Betænkelighed! Hvorfor i al Verden ſkal det være noget ſaa Afgjørende, om en Mand har ſaaet Ordinationen, førend han anſættes ved en Valgmenighed, eller overhovedet førend han kaldes, eller førſt deryfter? Jeg kan ikke indſe det. Jeg kan gjerne gaa ind paa, at det var ønskeligt, at denne Indrømmelſe ikke fandt Sted, men jeg kan paa den anden Side ikke indſe, at denne Indrømmelſe gjør enten den hele Valgmenighedsbevægelse ſaarliger eller i det Hele taget kan bringe nogen Forstyrrelſe ind i et Forhold, der nu engang har ſaaet 5 Aars Svævd. Lad os antage, at der i næſte Aar kan blive anſat 1, 2 eller 3 Kandidater paa denne Maade; det forstyrer dog virkelig ikke den danſte Kirkes No eller Belvære.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, ſluttedes Forhandlingerne.

Man gif derpaa til Afſtemning, hvorved: